

geld genoeg bij elkander te sparen om hem voor de groote vacantie naar huis te kunnen halen.

In het eerst, zoolang als Stephen nog niet zelf kon schrijven, kwam er nu en dan een kort bericht van den directeur. Hij maakte het goed, was altijd opgeruimd en leerde zoo verwonderlijk snel, dat zijn ouders spoedig van hem zelf een brief mochten verwachten. Mijntje schreef hem dikwijls; dat was nu haar eenigste vreugde, ofschoon het lang geen gemakkelijke taak voor haar was, want schrijven had zij tot dusverre nooit behoeven te doen en zij was maar weinig op school geweest.

De dagen dat zij schrijven wilde, maakte zij zoo gauw mogelijk gedaan met haar werk, grendelde de deur en schoof de gordijntjes stijf dicht, want zij wilde niet gestoord worden. Als zij dan voor haar schoone velletje papier zat, was het haar bijna zoo plechtig te moede of zij in de kerk was. En dan begon het zware werk. Haar hart was tot berstens toe vol van onmetelijke liefde voor haar jongen daar in de verte, en daar zat zij met haar vingers krampachtig stijf om de pen en wist niet, hoe zij iets van al die liefde zou uiten. Met moeite schreef zij dan eerst „geliefde zoon” en de weinige afgemeten zinnen, die dan volgden, deden niets vermoeden van de hartstochtelijke liefde, die het hart van de schrijfster vervulde.

Eindelijk kwam de eerste brief van Stephen, kort voordat Aart hem voor den eersten keer ging halen; Mijntje zou hem dan weer wegbrengen. Hij schreef, dat hij moeder wel alles vertellen zou, want dat hij zooveel te vertellen had, dat moeder hem wel niet gelooven zou. Voor de komst van Stephen maakte Mijntje haar huisje zoo mooi mogelijk. Zij had wel gezien hoe zindelijk en frisch alles in het gesticht was en haar jongen moest zoo weinig mogelijk verschil merken. Zij boende en poetste en genoot er onbeschrijfelijk bij. Nog maar een paar dagen en hij zou weer bij haar zijn, o, die zaligheid!

Eindelijk was de heerlijke dag gekomen, zij had hem terug haar lieven jongen, zij zag weer zijn geduldige gezicht, zij hoorde weer zijn vriendelijke stem. O, dat zij hem nu niet houden kon! Maar daar wilde zij in 't geheel

niet aan denken, nu enkel genieten van zijn bijzijn! De eerste dagen genoot zij dan ook zonder bijgedachten van de opgewekte verhalen, die zij te hooren kreeg. Stephen raakte er niet over uitgepraat zoo heerlijk hij het in 't gesticht had en wat hij niet alles al geleerd had. En hoe heerlijk de zanglessen waren en dat verscheidene van de meesters zelf ook blind waren en dat ze toch zoo verschrikkelijk knap waren. Met de grootste opgetogenheid vertelde hij alles.

Toen hij er een week was, zat hij eens in het tuintje stil voor zich uit te staren. Mijntje keek van uit het huis opmerkzaam naar hem, het was net of langzamerhand de uitdrukking op het gezicht van haar jongen droefgeestiger begon te worden.

„Steffie, me jongen, riep zij, waar denk je aan”?

„Moeder, in Grave denk ik er nooit aan, dat ik blind ben”.

Het was de arme moeder of er een mes in haar hart werd omgekeerd.

„Verlang je terug naar Grave, weg van moeder”, vroeg zij bedrukt.

„Nee moeder, ik ben wel blij, dat ik bij je ben, maar ik heb hier niets te doen, zoo komt 't”.

En de zachtaardige, fijngevoelige jongen deed zijn uiterste best niet te laten merken, hoe hij er naar hunkerde weer bij zijn lotgenooten te zijn, maar zijn moeder zag het toch wel en het was of zij den grond onder zich voelde wegzinken. Die vacaties, waar zij alles van gehoopt had, voor Stephen zouden het dagen worden, waar hij tegen opzag. Het was wel zooals zij al dadelijk gevoeld had, toen zij hem in het gesticht tusschen de anderen zag staan, hij deinde van haar weg, het was of zij op een oever stond en hij al verder wegdreef, tot hij in een wereld zou zijn aangeland, waar zij geen toegang had.

Na afloop van de vacantie bracht Mijntje haar jongen naar het gesticht terug en toen nu de poort achter haar dicht ging, was zij nog veel bedroefder dan den eersten keer. Zij wist het, al had haar jongen nog zoo hartelijk afscheid van haar genomen, hij was blij weer in het gesticht te zijn, waar zijn